

sted, dog let kunne iagttages uden anvendelse af teknisk udstyr og uden forudgående overvindelse af forhindringer (bilag 5).

Det synes at være den almindelige antagelse blandt jurister, at landsretten med denne noget uldne kendelse har ønsket at trille den varme kartoffel videre til højesteret m.h.p. en endelig og måske mere præcis og håndterlig fastlæggelse af retstilstanden. Anklagemyndigheden har imidlertid ikke ønsket at få sagen prøvet ved 3. instans.

Afsluttende bemærkninger

Straffelovens bestemmelser bør så vidt muligt udformes sådan, at borgerne ret præcist ved, hvad der er strafbare handlinger. Med den usikkerhed, der ligger i justitsministeriets kryptiske svar, og som præmisserne for Østre Landsret-dommen nu også efterlader, bør der foretages en præcisering. Det kan ikke være så vanskeligt at tage stilling til, om offentlige myndighedspersoners tjenstlige handlinger skal eller ikke skal være omfattet af bestemmelserne om beskyttelse af privatlivets fred.

Vi er ikke i tvivl om, at det er helt ved siden af den oprindelige hensigt med disse bestemmelser at

benytte dem til at hindre fotografisk dokumentation vedrørende offentlige myndighedspersoners tjenstlige handlinger. Det strider ganske mod både ordene og hele tankegangen i den betænkning (nr. 601, 1971), der lå til grund for disse bestemmelser, såvel som i de forhandlinger, der gik forud for lovændringen.

Men det kan selvfølgelig ikke være afgørende for en stillingtagen i dag. Det afgørende må være, at det ud fra ethvert demokratisk og retssikkerhedsmæssigt synspunkt er uantageligt, at borgerne og pressen skulle give afkald på denne mulighed for at kontrollere og fremlægge dokumentation vedrørende myndighedernes faktiske optræden under udførelsen af tjenesten. Samt at en lang række konkrete eksempler har belyst behovet for denne kontrol- og dokumentationsmulighed. Mens der fra de pågældende myndigheders side ikke er set eet eneste *antageligt* argument for, at deres optræden ikke må kunne dokumenteres. Specielt når det erindres, at også myndighedspersoner fortsat (og også i tjenestetiden) er beskyttet af § 264 d, når det gælder forhold, som *ikke* vedrører selve tjenesten.